

Bona conxorxa

Un relat de: [Mena Guiga](#)

Es recollien les escombraries cada dia i tres vegades a cada carrer de cada barri de cada ciutat i tot eren ciutats i extenses. Deixalles que eren posteriorment llençades en abocadors descomunals en espais on mil grues havien excavat per fer fondària per colgar-les i, amb tot, mai era prou i s'omplien en quatre dies, o ni s'hi arribava.

Un residual intent de bosc, moribund, ni de bon tros amagava tresors en cap cova: també eren usades per farcir-les de bosses i bosses amb barreges de bolquers cagats i pixats, peles i closques i bricks i piles i papers i burilles i condons usats i compreses i tampax fets servir i mocadors amb mocs i ossos i pells i restes d'àpats no acabats perquè sembla ser que les vaques són grasses,...

Així estava aquell planeta ni blau ni rosa ni verd ni tan sols de color gos com fuig.

Tot ell, minat de tant i tant i tant i que no s'acabava mai i mai i mai.

La seva extenuació era més que previsible. I, no obstant, ulls clucs, es continuava abusant d'aquella terra benigna amb insistència i àdhuc ganes de quedar bé esquifidament amb detallets irrisoris com "Dia tal, dia mundial de l'ecologia" i la gent potser ho llegia, ho entenia, pensava que faria alguna cosa i la cosa era rebregar el paper i més volum per llençar.

I així es succeïen els abusos amb més i nous cementiris de maquinària tòxica, mèdica, tècnica, i proliferació de turons pilons de tèxtils i llacs d'olis nocius i... més en podríem contar.

Allò era per a llogar-hi cadires i el propi planeta en va llogar i s'hi van asseure l'aire, la terra, l'aigua i el foc. Van fer bona conxorxa per evitar més desesper d'esperar que es parés aquella imprevisió humana contínua i farcidora, aquell maltracte a la mare que els va parir a tots.

L'aire empudegava amb l'alè putrefacte de les clavegueres, dels fums de les fàbriques, dels eructes dels aliments precuinats. Gris trist aire desairat.

La terra suquejava xiclets adherits de dècades, excrements de mil tipus, vegetals assassinats. Aterrada terra.

L'aigua, greixosa, farcida de qualsevol cosa que no fos vida, s'aiguàlia de tristor.

El foc es treia a ell mateix pels queixals en veure com l'havien mal usat. Devastador i destructor, les hectàrees socarrades i ennegrides li sortien per les flames de la indignació.

Van acordar concentrar totes les seves forces contra l'enemic. Quan no et pots defensar, lluita, el lema. El crit de guerra.

En poques hores el planeta va parir, escopir, amb contraccions ràpides i doloroses, milers de fetus monstruosos de cossos suma de tot el que se li havia introduït i que havia gestat sense amor i que ara vomitava amb la força dels volcans, dels terratrèmols, de les tsunami, dels tornados. Els fetus, vius i malignes, proferien rialles diabòliques i amb peuetes gegantins i gens tendres ho acabaven d'esclafar tot i les formigues humanes que trobaven se les menjaven amb delectança, cruixents com eren.

I així un desastre ecològic va salvar d'un desastre ecològic.